

## Arrest

nr. 263 032 van 27 oktober 2021  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK  
Langestraat 46/1  
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 april 2021.

Gelet op de beschikking van 16 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij zijn huidig verzoek om*

*internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.*

*Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.*

*2. In het kader van zijn huidig tweede verzoek wil verzoeker een aantal dingen uit zijn vorig verzoek rechtzetten. Tijdens zijn vorig verzoek heeft hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken gelogen over zijn geboorteplaats, hij is immers afkomstig uit Nerwa-Rekan, maar verklaarde dat hij afkomstig is van het dorp Derash. Uit zijn paspoort blijkt daarnaast dat hij Irak verlaten heeft op 18 januari 2019. Hij weet echter niet meer wat hij hieromtrent verklaard heeft tijdens zijn vorig verzoek. Tot slot heeft hij tijdens zijn vorig verzoek niet verteld over een inval van de inlichtingendienst in zijn huis. Deze vond plaats op 5 december 2017. Zij waren naar hem op zoek omdat hij beschuldigd werd van hulp aan PKK-strijders vanwege zijn handel met deze strijders. Zelf was hij op het moment van de inval niet aanwezig, hij was aan het werk in een restaurant in Silaf. Na de inval belde zijn moeder hem op om hem te verwittigen. Hierna besloot hij het land te verlaten en uit veiligheidsoverwegingen tot aan zijn vertrek uit het land op zijn werkplaats te blijven. Daarnaast verwijst hij ter staving van zijn huidig verzoek naar de algemene situatie in zijn herkomstregio, meer bepaald de Turkse bombardementen in de regio enerzijds en de erbarmelijke socio-economische situatie anderzijds. Omwille van de Turkse bombardementen zijn de laatste twee maanden bijna 200 mensen uit de stad Deraluk, waar hij voorheen woonde, en de stad Sheladeze naar Turkije gevlucht. Onder hen ook vier van zijn neven.*

*Ter staving van zijn huidig tweede verzoek legde hij geen enkel document neer.*

*In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 233 939 van 12 maart 2020.*

*3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:*

*“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”*

*Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.*

*De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere*

*weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).*

*De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).*

*4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.*

*Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.*

*5. Verzoeker wijst er op dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoeker op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.*

*Verder wijst de Raad er op dat uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (stuk 6, verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.*

*6. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift aan dat: "Thans legt zij tevens een foto neer van haarzelf in Irak in uniform en kleuren die gekend staan gedragen te worden door aanhangers van de PKK. (stuk 4)". De Raad wijst er op dat aan een dergelijke privé-foto geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie biedt over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Hoe dan ook toont verzoeker door het louter voorleggen van een dergelijke foto, zijn persoonlijke vervolging door de KDP nog steeds niet aan die in het kader van zijn vorig verzoek als ongeloofwaardig werd beschouwd.*

7. Verzoeker stelt dat: "Zij verklaarde tevens dat haar regio van herkomst reeds jaren gebombardeerd wordt door de Turken en dat er reeds honderden dorpelingen omkwamen en/of moesten vluchten voor de Turkse terreur.

Verzoekende partij verklaarde dat zij hiervan tal van bewijzen kon voorleggen. Thans legt zij verschillende foto's neer waaruit blijkt dat haar regio systematisch gebombardeerd wordt, (stuk 3)".

De Raad wijst, wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, naar de beoordeling dienaangaande uit de bestreden beslissing:

"Daarnaast verwijst u ter staving van uw huidige verzoek naar de slechte veiligheidssituatie in uw herkomstregio. U stelt dat de laatste twee maanden bijna 200 mensen uit de stad Deraluk, waar u voorheen woonde, en de stad Sheladeze naar Turkije gevlucht omwille van de Turkse bombardementen. Onder hen ook vier van uw neven (Verklaring VV, nr. 16). U vreest zelf bij terugkeer naar Irak bijgevolg gedood te worden door de Turkse bombardementen. De bevolking in uw herkomstregio leeft momenteel in een openluchtgevangenis. Jullie kunnen nergens naartoe gaan en kunnen zelfs jullie landbouwactiviteiten niet uitvoeren omwille van de bombardementen (Verklaring VV, nr. 19). (...) Hoewel begrip kan worden opgebracht voor uw bezorgdheid omwille van de bombardementen in uw herkomstregio, moet erop gewezen worden dat het CGVS erkent dat er in uw herkomstregio nog veiligheidsincidenten plaatsvinden, maar de Commissaris-generaal actueel nog steeds van oordeel is dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in uw herkomstregio Duhok niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet (cfr. infra). U legt zelf geen objectieve informatie neer die het tegendeel aantoonst. Bijgevolg volstaat uw verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in uw herkomstregio niet om de kans dat u alsnog in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk te vergroten. (...)

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, moet worden gesteld dat de eerdere beoordeling terzake, zoals opgenomen in de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus d.d. 13/2/2020, onveranderd blijft volgens de meest recente informatie waarover het CGVS intussen beschikt, en waarvan een kopie in bijlage bij het administratieve dossier werd gevoegd."

Verzoeker slaagt er niet in deze informatie in een ander daglicht te stellen en aan te tonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn. De voorgelegde foto's, waarvan hij er reeds een aantal heeft voorgelegd in het kader van zijn vorig verzoek, doen geen afbreuk aan het voorgaande.

8. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

*In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 april 2021, voert verzoekende partij aan dat zij een aanvullende nota wenst neer te leggen met bijkomende bewijzen, waaronder een USB-stick waaruit de invallen blijken. Wat haar foto betreft in het uniform van de PKK stelt verzoekende partij dat niet zomaar kan gezegd worden dat de foto kan geënceneerd zijn, nu zij vanaf het begin gesteld heeft dat zij en haar familie altijd de PKK gesteund hebben. Verzoekende partij wijst erop dat de nieuwe elementen die zij aanbrengt de kans wel degelijk vergroten dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming. Dit klemmt des te meer nu ook de conflicten groter worden en haar dorp al verschillende keren werd aangevallen door de Turken en zij zo terecht zal komen in een situatie van ernstige deprivatie. Verzoekende partij meent dan ook dat zij minstens recht heeft op subsidiaire bescherming.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en valabele elementen bijbrengt die afbreuk (kunnen) doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond.

Er dient in de eerste plaats opnieuw op te worden gewezen dat het door verzoekende partij uiteengezette relaas, met name haar verklaarde problemen met en vrees voor de Koerdische overheid / Koerdische Democratische Partij (KDP) omwille van haar steun en die van haar familie aan de PKK, zoals zij het al eerder aanhaalde in het kader van haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming en waarin zij thans bij huidig volgend verzoek volhardt, bij 's Raads arrest nr. 233 939 van 12 maart 2020 ongeloofwaardig werd bevonden. Aan verzoekende partij haar verklaringen vervolging te vrezen door de KDP omdat zij steun zou verleend hebben aan de PKK kan geen geloof worden gehecht, zo werd in het kader van verzoekende partij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming vastgesteld en geoordeeld door de Raad. Verzoekende partij brengt in het kader van huidig volgend verzoek geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen. De door haar eerder aangebrachte elementen zijn, net als die gevoegd bij haar ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota, niet van aard afbreuk te doen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van haar vorig verzoek op grond waarvan o.a. tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette relaas werd besloten. Het vormen evenmin nieuwe elementen die anderszins de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Wat de bij de aanvullende nota als *"foto van verzoeker in uniform van de PKK"* gevoegde foto betreft, stelt de Raad vast dat die foto reeds eerder werd neergelegd en hierover in de beschikking van 26 april 2021 het volgende wordt gesteld: *"Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift aan dat: "Thans legt zij tevens een foto neer van haarzelf in Irak in uniform en kleuren die gekend staan gedragen te worden door aanhangers van de PKK. (stuk 4)".*

*De Raad wijst er op dat aan een dergelijke privé-foto geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie biedt over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Hoe dan ook toont verzoeker door het louter voorleggen van een dergelijke foto, zijn persoonlijke vervolging door de KDP nog steeds niet aan die in het kader van zijn vorig verzoek als ongeloofwaardig werd beschouwd."*

De Raad ziet niet in en verzoekende partij licht niet toe hoe haar argumentatie dat zij vanaf het begin gesteld heeft dat zij en haar familie altijd de PKK gesteund hebben, een ander licht kan werpen op het voorgaande. Los van het feit dat een dergelijke foto zoals die van verzoekende partij in een uniform slechts een momentopname betreft en in scène kan zijn gezet, gaat verzoekende partij er geheel aan voorbij dat - daargelaten nog dat uit één enkele foto van verzoekende partij in een uniform bezwaarlijk een samenwerking, laat staan langdurige en doorgedreven steun aan de PKK kan worden afgeleid - die foto hoe dan ook geenszins een bewijs vormt van problemen met de KDP. Los van de

geloofwaardigheid van de steun van verzoekende partij en haar familie aan de PKK, wordt aan de problemen die zij naar aanleiding hiervan zouden hebben ondervonden geen geloof gehecht. Verzoekende partij lijkt dit uit het oog te verliezen en de voorgelegde foto van haar in een uniform is geenszins van aard hier een ander licht op te werpen.

4.3. Verzoekende partij gaat voorts ter zitting in op de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst. Ze verwijst in dit verband naar de informatie op de door haar ter zitting bijgebrachte USB-stick en stelt dat hieruit invallen blijken. Volgens verzoekende partij worden de conflicten groter, werd haar dorp al verschillende keren aangevallen door de Turken en zal zij zo terechtkomen in een situatie van ernstige deprivatie. Verzoekende partij meent dat zij dan ook minstens recht heeft op subsidiaire bescherming.

De Raad herneemt in dit verband de grond in de beschikking van 26 april 2021 waar wordt vastgesteld als volgt:

*“Verzoeker stelt dat: “Zij verklaarde tevens dat haar regio van herkomst reeds jaren gebombardeerd wordt door de Turken en dat er reeds honderden dorpelingen omkwamen en/of moesten vluchten voor de Turkse terreur.*

*Verzoekende partij verklaarde dat zij hiervan tal van bewijzen kon voorleggen. Thans legt zij verschillende foto's neer waaruit blijkt dat haar regio systematisch gebombardeerd wordt, (stuk 3)”.*

*De Raad wijst, wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, naar de beoordeling dienaangaande uit de bestreden beslissing:*

*“Daarnaast verwijst u ter staving van uw huidige verzoek naar de slechte veiligheidssituatie in uw herkomstregio. U stelt dat de laatste twee maanden bijna 200 mensen uit de stad Deraluk, waar u voorheen woonde, en de stad Sheladeze naar Turkije gevlucht omwille van de Turkse bombardementen. Onder hen ook vier van uw neven (Verklaring VV, nr. 16). U vreest zelf bij terugkeer naar Irak bijgevolg gedood te worden door de Turkse bombardementen. De bevolking in uw herkomstregio leeft momenteel in een openluchtgevangenis. Jullie kunnen nergens naartoe gaan en kunnen zelfs jullie landbouwactiviteiten niet uitvoeren omwille van de bombardementen (Verklaring VV, nr. 19). (...) Hoewel begrip kan worden opgebracht voor uw bezorgdheid omwille van de bombardementen in uw herkomstregio, moet erop gewezen worden dat het CGVS erkent dat er in uw herkomstregio nog veiligheidsincidenten plaatsvinden, maar de Commissaris-generaal actueel nog steeds van oordeel is dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in uw herkomstregio Duhok niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet (cfr. infra). U legt zelf geen objectieve informatie neer die het tegendeel aantoont. Bijgevolg volstaat uw verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in uw herkomstregio niet om de kans dat u alsnog in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk te vergroten.*

*(...)*

*Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, moet worden gesteld dat de eerdere beoordeling terzake, zoals opgenomen in de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus d.d. 13/2/2020, onveranderd blijft volgens de meest recente informatie waarover het CGVS intussen beschikt, en waarvan een kopie in bijlage bij het administratieve dossier werd gevoegd.”.*

*Verzoeker slaagt er niet in deze informatie in een ander daglicht te stellen en aan te tonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn. De voorgelegde foto's, waarvan hij er reeds een aantal heeft voorgelegd in het kader van zijn vorig verzoek, doen geen afbreuk aan het voorgaande.”* (eigen onderlijning).

De Raad wijst erop dat waar in de talrijke op de door verzoekende partij bijgebrachte USB-stick opgenomen foto's en video's wordt gesproken of geschreven tekst staat, dit een andere taal betreft dan deze van de rechtspleging. Het is echter niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waardoor de Raad niet verplicht is die informatie in overweging te nemen, daar hij geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan (cf. RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)).

De op de USB-stick opgenomen foto's en video's tonen in hoofdzaak beelden van enkele aanslagen en/of explosies en beschadigde voertuigen en verwondde of overleden personen, waarbij evenwel niet blijkt en kan worden nagegaan om hoeveel (gewelds)incidenten het precies gaat, wanneer deze zich hebben voorgedaan en wat de aard en omvang ervan juist is. Ofschoon, zoals al eerder aangegeven, begrip wordt opgebracht voor de ernst van de situatie in verzoekende partij haar regio van herkomst Dohuk en haar bezorgdheid hieromtrent, en de Raad zich gelet op de in het administratief dossier opgenomen informatie bijgebracht door het Commissariaat-generaal zich hiervan bewust is en dergelijke geweldsincidenten ten zeerste betreuenswaardig zijn, zijn de door verzoekende partij bijgebrachte foto's en video's geenszins van aard afbreuk te doen aan en een ander licht te werpen op de objectieve, uitgebreid gedocumenteerde en gedetailleerde informatie vervat in het administratief dossier omtrent de veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio (KAR), en de hieruit gedane gevolgtrekkingen.

Verzoekende partij slaagt er middels het neerleggen van die foto's en video's, waarbij gelet ook op het feit dat de hierin gesproken dan wel geschreven taal niet naar het Nederlands werd vertaald en (mede hierdoor) nadere toelichting ontbreekt omtrent o.a. de hoeveelheid, aard en omvang van de afgebeelde incidenten, niet in een ander licht te werpen op voormelde informatie en gedane analyse op grond hiervan, namelijk dat de situatie in haar regio van herkomst, het Iraakse Dohuk, niet een is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS